

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Oblukem, advokátem se sídlem Veleslavínova 4, Ostrava 1, proti **žalované Komisi pro cenné papíry**, Washingtonova 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2002, č. j. 10/SeO/39/2002/1,

takto:

I. Rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 6. 9. 2002, č. j. 10/SeO/39/2002/1 se ve výroku týkajícího se žalobce **zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Obluka, advokáta, se sídlem Ostrava 1, Veleslavínova 4, na nákladech řízení částku 4 650,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 2. 12. 2002 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 6. 9. 2002, č. j. 10/SeO/39/2002/1. Tímto rozhodnutím byl v řízení o rozkladu změněn výrok IV. rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 6. 5. 2002, č. j. 51/Se/1/2002/5 tak, že pokuta uložená žalobci podle ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry

a o změně a doplnění některých zákonů, (dále jen „zákon o Komisi“) ve výši 100 000,- Kč byla snížena na částku 50 000,- Kč. Pokuta byla žalobci uložena za porušení jeho povinností jako člena představenstva společnosti T., a.s., uvedených v ustanovení § 183a odst. 11 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“).

V podané žalobě žalobce především namítá nezákonnost napadených rozhodnutí pro vady v řízení před správním orgánem. Za nesprávný považuje dále postup žalované při doručování rozhodnutí, a to jak rozhodnutí o uložení pokuty, tak rozhodnutí o rozkladu. Pochybení žalované spatřuje žalobce v tom, že obě výše uvedená rozhodnutí mu nebyla doručena v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, do vlastních rukou, ač se dle jeho názoru jednalo o rozhodnutí, která mu ukládá něco osobně vykonat.

Žalobce namítá, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 správního řádu, když žalobce jako účastníka správního řízení o uložení pokuty neseznámila s jeho zahájením, čímž došlo ke zkrácení jeho práv.

Žalobce tvrdí, že žalovaná porušila ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, když vycházela při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť přesně nezjistila, kdy byl žalobce jako člen představenstva T. a.s. seznámen navrhovatelem ve smyslu § 183a odst.11 se záměrem nabídky převzetí, zda přijal či nepřijal opatření ve smyslu § 183a odst.11 písm.a) obchodního zákoníku, zda se zdržel či nezdržel všeho, co mohlo zmařit či znesnadnit nabídku převzetí ve smyslu § 183a odst.11 písm.b) obch. zák., zda tzv. souběh nabídek skutečně některému z akcionářů společnosti T., a.s. znesnadnil rozhodnutí zda nabídku převzetí využije či nikoliv, zda členové představenstva skutečně věděli, že dojde nebo může dojít k souběhu nabídek. Dále žalobce žalované vytýká, že z jejího rozhodnutí není zřejmé, zda se porušení povinností ve smyslu § 183a odst.11 obch. zák. dopustil on osobně a tvrdí, že pokuta mu může být uložena jen za jeho vlastní zaviněné jednání a nikoliv za případné porušení povinností ze strany představenstva. Porušení ustanovení § 183a odst.11 jsou žalovanou dle jejích formulací v odůvodnění rozhodnutí vytýkána představenstvu jako orgánu společnosti, nikoliv jeho členům. Žalobce tvrdí, že jediné, co je mu žalovanou vytýkáno, je skutečnost, že podepsal „určitou smlouvu“. Tato skutečnost, kterou nepopírá, však sama o sobě není dle jeho názoru porušením § 183a odst.11 obch. zák.. V této souvislosti žalobce vytýká žalované, že při svém rozhodování nepřihlédla ani k tomu, že o koupi vlastních akcií nerozhodovalo představenstvo, ale valná hromada akciové společnosti, a proto se v případě rozhodnutí o koupi vlastních akcií nemohlo jednat o opatření, přijaté členy představenstva ve smyslu § 183a odst.11 písm.a) obch. zák.

V této souvislosti proto žalobce tvrdí, že v návaznosti na nedostatečně zjištěný skutkový stav došlo ze strany žalované k porušení zásady volného hodnocení důkazů, vyjádřené v ust. § 34 odst. 5 správního řádu, když žalovaná svá tvrzení neopřela o důkazy a některé důkazy vůbec neprovedla. Rovněž odůvodnění rozhodnutí žalované hodnocení důkazů neobsahuje (§ 47 odst.3 správního řádu). V rámci námitky nedostatečně zjištěné skutkové podstaty a porušení zásady volného hodnocení důkazů žalobce namítá tato pochybení i k té části rozhodnutí, týkající se jiného účastníku řízení – společnosti T., a. s.

Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí o rozkladu neobsahuje všechny náležitosti dle § 47 odst. 5 správního řádu a nebylo přijato v souladu s § 21 zákona o Komisi; dále v této souvislosti namítá porušení § 59 odst. 1, 3 správního řádu. Poukazuje rovněž na porušení

§ 49 správního řádu, a to z důvodu, že nebyl vyrozuměn o nemožnosti vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě a dále na skutečnost, že konzultoval svůj postup se zaměstnanci žalované, kteří v něm neshledali závady.

Žalobce tvrdí, že ve správních rozhodnutích žalované schází přezkoumatelná úvaha o tom, jak a s přihlédnutím ke kterým skutečnostem a s pominutím jakých okolností stanovila výši pokuty.

Z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí navrhuje, aby rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 6. 9. 2002, č. j. 10/SeO/39/2002/5, kterým bylo rozhodnuto o rozkladu žalobce, bylo zrušeno.

Žalovaná ve svém vyjádření nejdříve shrnula důvody, které vedly k vydání napadeného rozhodnutí (respektive jeho části, týkající se žalobce) a které spočívaly v porušení povinností žalobce, uvedených v § 183a odst.11 obch. zák., kterých se dopustil poté, co byl jako člen představenstva společnosti T., a. s. seznámen se záměrem nabídky převzetí dle § 183a obch. zák., kterou učinila P., a.s.

K námitce žalobce, týkající se vady při doručování rozhodnutí, žalovaná uvedla, že obě rozhodnutí I. i II. stupně byla žalobci řádně doručena, neboť byla žalovanému doručena v souladu s ust. § 24 odst. 4 správního řádu a to prostřednictvím jeho zástupce JUDr. Ing. V. Š., kterému žalobce udělil plnou moc k zastupování. V dané věci se však nejednalo o rozhodnutí, kterými by se ukládalo žalobci něco osobně vykonat a proto žalovaná neměla povinnost doručit písemnost vedle zástupce žalobce i žalobci (§ 25 odst. 3 správního řádu).

Žalovaná nepřipustila nedostatky ani v doručení oznámení o zahájení správního řízení žalobci, když poukázala na to, že oznámení bylo žalobci zasláno expresní poštou a dle potvrzení České pošty převzal žalobce zásilku dne 9. 1. 2002. O tom, že bylo žalobci řádně doručeno svědčí dle žalované i to, že žalobce poté prostřednictvím svého zástupce činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely, když se prostřednictvím svého zástupce k zahájenému správnímu řízení vyjádřil. Žalovaná proto tvrdí, že procesní práva žalobce nebyla v řízení žádným způsobem dotčena.

Žalovaná popřela, že by při svém rozhodování o uložení sankce vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Tvrdí, že v řízení bylo dostatečně prokázáno porušení povinností žalobce jako člena představenstva T. a.s., vyplývajících z ustanovení § 183a odst. 11 obch. zák. Žalobce jako člen představenstva ovládající společnosti a současně jako člen představenstva společnosti cílové byl seznámen se záměrem nabídky převzetí, přes tuto skutečnost jako člen představenstva cílové společnosti realizoval rozhodnutí valné hromady o koupi vlastních akcií, přičemž z titulu svého působení v obou společnostech musel o možném souběhu obou nabídek vědět. Žalovaná souhlasí s tvrzením žalobce, že o koupi vlastních akcií nerozhoduje představenstvo, nýbrž valná hromada akciové společnosti, ale současně tvrdí, že žalobce jako člen představenstva rozhodnutí valné hromady realizoval, ovšem nikoliv formou uzavření smlouvy s obchodníkem s cennými papíry, jak uvádí žalobce v podané žalobě, ale tím, že podepsal informační dopis a pokyny pro vyplnění plné moci určené akcionářům T., a.s.

Pokud se týká námitky žalobce, že konzultoval svůj postup se zaměstnanci žalované, kteří v něm neshledali závady, žalovaná tvrdí, že není pravdou, že by se touto námitkou nezabývala a uvádí, že se s ní vypořádala již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 5. 2002, č. j. 51/Se/1/2002/5. V rámci schvalovaní povinné nabídky převzetí akcií cílové společnosti T., a. s. P., a. s. byla žalovaná informována o existenci rozhodnutí valné hromady společnosti T., a. s. vykupovat vlastní akcie, nebyla však informována o záměru společnosti T., a. s. realizovat odkup vlastních akcií v době závaznosti povinné nabídky převzetí. Pokud by tomu tak bylo, přijala by žalovaná příslušná opatření, aby tomuto souběhu nabídek zabránila.

Na základě výše uvedeného proto žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 8. ledna 2002 rozhodla žalovaná o zahájení správního řízení se žalobcem. Toto řízení zahájila na základě zjištění, že žalobce jako člen představenstva T., a. s. porušil své povinnosti, upravené v ustanovení § 183a odst.11 písm. a) a písm. b) obchodního zákoníku tím, že poté co byl seznámen se záměrem nabídky převzetí, učiněným P.í, a.s., realizoval jako člen představenstva T., a. s. veřejný návrh o koupi vlastních akcií, čímž došlo k souběhu obou nabídek.

Na rozhodnutí žalované o zahájení správního řízení reagoval žalobce svým podáním ze dne 16. 1. 2002, kdy prostřednictvím svého zástupce JUDr. Ing. V. Š. požádal o prodloužení lhůty pro vyjádření k zahájenému správnímu řízení, které následně zaslal dne 21. 1. 2002 žalované . Před vydáním rozhodnutí dala žalovaná žalobci ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu možnost, aby se vyjádřil k jeho podkladu a ke způsobu jeho zjištění a poté vydala rozhodnutí č. j. 51/Se/1/2002/5 ze dne 6. 5. 2002 , kterým uložila žalobci podle § 9 odst. 3 zákona o Komisi za porušení jeho povinností jako člena představenstva T., a. s., dle § 183a odst. 11 písm.a), b) obchodního zákoníku pokutu ve výši 100 000,- Kč. Rozhodnutí o uložení pokuty bylo doručeno žalobci v souladu s ust. § 25 odst. 3 správního řádu dne 13. 5. 2002.

Proti výše uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce v zákonné lhůtě rozklad, o kterém na základě návrhu rozkladové komise rozhodlo Prezidium KCP tak, že změnilo výrok rozhodnutí, vztahující se k žalobci a snížilo uloženou pokutu na částku 50 000,- Kč. Rozhodnutí Prezidia KCP bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 25 odst. 3 správního řádu dne 30. 9. 2003.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal oprávněnou žalobní námitku žalobce, týkající se nedostatečně zjištěné skutkové podstaty, ze které žalovaná při svém rozhodování vycházela.

Z ustanovení § 183a odst. 11 písm.a) obchodního zákoníku vyplývá pro členy představenstva a dozorčí rady cílové společnosti povinnost, aby poté, co byli seznámeni

se záměrem nabídky převzetí (§ 183a odst. 1 obch. zák.) nepřijímali opatření, která mohou způsobit, že akcionáři nebudou mít příležitost se volně a se znalostí věci rozhodnout o nabídce převzetí. Tento zákaz směřuje především do sféry poskytování informací cílovou společností, kdy orgány cílové společnosti nesmějí poskytovat při nabídce převzetí zavádějící nebo nesprávné údaje a nesmějí určité údaje, nezbytné pro plnou informovanost adresátů, zamlčovat. Ve smyslu požadavku na volnost rozhodování adresátů nabídky nelze proto připustit, aby orgány cílové společnosti manipulovaly adresáty nabídky převzetí prostřednictvím informací, jimiž je v souvislosti s nabídkou zásobují, a to ani směrem k odmítnutí ani k akceptaci nabídky.

Členové představenstva mají dále za povinnost, poté co byli seznámeni se záměrem nabídky převzetí, se ve smyslu ust. § 183a odst.11 písm. b) obch. zák. až do uveřejnění výsledku nabídky převzetí zdržet všeho, co by ji mohlo zmařit nebo znesnadnit, zejména nevyužijí pověření k vydání účastnických cenných papírů , jimiž by se zabránilo navrhovateli ovládnout cílovou společnost, ledaže by k tomu dala souhlas valná hromada v době závaznosti nabídky převzetí. Tato generální klauzule umožňuje pak postihnout široký okruh opatření (zjevných či skrytých), které by orgány společnosti mohly zamýšlet podniknout. Veřejný návrh společnosti T., a.s. na koupi vlastních akcií lze bezpochyby mezi tato zakázaná opatření zařadit a to i v případě, že ve výsledku tato společnost žádné vlastní akcie na základě návrhu nenabyla, neboť zákon zde předpokládá povinnost zdržet se všeho, co by nabídku převzetí mohlo znesnadnit.

Princip neutrality se uplatní od okamžiku, kdy se člen představenstva seznámí se záměrem navrhovatele učinit nabídku, přičemž zákon přesně neupravuje formu, jakou tak má být ze strany navrhovatele ve vztahu k členům představenstva a dozorčí rady cílové společnosti učiněno. Je však třeba vzít v úvahu, že úprava nabídky převzetí vychází z dočasného nadřazení zájmů majitelů účastnických cenných papírů nad zájmy cílové společnosti. Tento účel by byl v případě, kdy by byl pojem „seznámí“ vykládán příliš restriktivně a byla-li by tímto pojmem míněna oficiální notifikace záměru, ohrožen.

Zákonodárce záměrně použil v ustanovení § 183a odst. 11 dva odlišné pojmy: pojem „oznámit“ někomu něco (zde ve vztahu k povinnosti navrhovatele neprodleně oznámit představenstvu a dozorčí radě cílové společnosti, že jeho příslušné orgány přijaly rozhodnutí o záměru učinit nabídku převzetí), který předpokládá oficiální notifikaci záměru, a pojem „seznámit“ někoho s něčím (zde ve vztahu k členům představenstva cílové společnosti, kterým poté, co byli seznámeni se záměrem nabídky převzetí,vzniká povinnost neutrality), tedy dozvědět se o určité skutečnosti a to jakýmkoliv způsobem . V daném případě nejde o rozšiřující výklad jednoho pojmu, ale o výklad dvou slov, významově odlišných.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v případě žalobce bylo žalovanou jednoznačně prokázáno, že tento byl jako člen představenstva T., a. s. (společnosti cílové) a současně člen P., a. s. (navrhovatele) nejpozději dne 23. 5. 2001 seznámen se navrhovatelovým záměrem nabídky převzetí ve smyslu § 183a odst. 11, neboť se jako člen představenstva P. (tehdy T. i. s., a. s.) účastnil dle zápisu ze dne 23. 5. 2001 jeho zasedání, na kterém předseda představenstva Ing. K. informoval jeho členy o vzniku povinnosti učinit nabídku převzetí ve vztahu k cílové společnosti T., a. s.

Od tohoto dne byl tedy žalobce ve smyslu § 183a odst. 11 zavázán povinnostmi zachovávat neutralitu, vyplývající z tohoto ustanovení.

Porušení povinností dle § 183a odst.11 písm.a), b) obch. zák. lze charakterizovat jako protiprávní jednání, kterého se dopouští speciální subjekt – v tomto případě člen představenstva cílové společnosti, nikoliv představenstvo jako celek. V souvislosti s porušením povinnosti neutrality, jež je dána každému jednotlivému členovi představenstva nebo dozorčí rady akciové společnosti, je pak třeba zkoumat, zda se právě konkrétní osoba (speciální subjekt) dopustila svým jednáním konkrétního porušení povinnosti a které je objektivně způsobilé přivodit zákonem zakázaný výsledek.

Žalovaná ve správním řízení prokázala, že žalobce tento princip neutrality porušil, když poté, co byl seznámen se záměrem nabídky převzetí, realizoval usnesení valné hromady společnosti T., a. s., konané dne 29. 6. 2001, učinil úkon související s veřejným návrhem T., a. s. na koupi vlastních akcií, neboť jako předseda představenstva T., a. s. informoval formou dopisu akcionáře T., a. s., o rozhodnutí valné hromady, týkající se nabývání vlastních akcií a podepsal pokyny při přijetí veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií.

Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí až na výše specifikovaný úkon žalovaného hovoří o porušení povinností členů představenstva cílové společnosti obecně, aniž by se podrobně zabývala mírou osobního protiprávního jednání žalovaného. Z tohoto důvodu vzal soud za prokázané pouze to protiprávní jednání žalobce, spočívající v informování akcionářů T., a. s., o rozhodnutí valné hromady, týkající se nabývání vlastních akcií a podpisu pokynů pro akcionáře při přijetí veřejného návrhu smlouvy o koupi akcií.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému uzavírá, že v řízení před správním orgánem bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce svým jednáním vytýkaného porušení ust. § 183a odst.11 písm. a), b) obch. zák. dopustil a žalovaná byla v rámci vykonávaného státního dozoru dle §7a a § 9 odst. 1, 3 zákona o Komisi oprávněna uložit za toto porušení právního povinností žalobci sankci ve formě pokuty.

Pokud se týká pochybení žalované, spočívající v nesprávném postupu při doručování rozhodnutí o uložení sankce a rozhodnutí o rozkladu, neshledal Nejvyšší správní soud tuto námitku důvodnou.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce udělil plnou moc k zastupování JUDr. Ing. V. Š., kterému pak žalovaná v souladu s ustanovením § 24 odst. 4 a § 25 odst. 3 správního řádu doručila obě výše uvedená rozhodnutí . Rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty ani rozhodnutí o rozkladu však nepatří mezi rozhodnutí, kterými by se ukládalo žalobci osobně v řízení něco vykonat (srov. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 138/2000). Povinnost doručit rozhodnutí žalobci i jeho zástupci ve smyslu § 25 odst. 3 správního řádu by nastala pouze v případě, kdy by byla požadována osobní účast žalobce ve správním řízení. Toto však v daném případě nenastalo a proto žalovaná neměla povinnost doručit písemnosti vedle zástupce žalobce i žalobci (§ 25 odst.3 správního řádu).

Důvodným neshledal Nejvyšší správní soud ani žalobcem namítané zkrácení jeho práv ve správním řízení tím, že žalovaná postupovala v rozporu s ustanovením § 18 odst. 3 správního řádu, když žalobce jako účastníka správního řízení o uložení pokuty neseznámila s jeho zahájením.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením žalované, že se nedopustila pochybení při doručení oznámení o zahájení správního řízení žalobci. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaná své tvrzení o tom, že žalobci bylo doručeno rozhodnutí dne 9.1.2002 a to prostřednictvím expresní pošty, neprokázala. Za doklad o doručení písemnosti žalobci nelze považovat pouze faxové potvrzení České pošty, kterým oznámila žalované, že žalobce zásilku převzal. Pouhé potvrzení držitele poštovní licence o dni doručení správního rozhodnutí účastníkovi řízení, které není účastníkem podepsáno, k prokázání doručení nepostačuje.

Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že nedostatek formálního doručení rozhodnutí o zahájení řízení byl v řízení zhojen, neboť žalobce ve svém vyjádření k tomuto rozhodnutí potvrdil jeho doručení a prostřednictvím svého zástupce pak činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely. Žalobce se tedy o úplném obsahu rozhodnutí o zahájení řízení dozvěděl, měl možnost svá procesní práva náležitě uplatnit, a také tak učinil. (srov. Boh. A 1599/22). Žalobce nebyl tedy v řízení před správním orgánem na svých právech nikterak zkrácen.

Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí o rozkladu neobsahuje všechny náležitosti dle § 47 odst. 5 správního řádu a nebylo přijato v souladu s § 21 zákona o Komisi; v té souvislosti namítá porušení § 59 odst. 1, 3 správního řádu. Protože žalobce v této námitce pouze odkazuje na konkrétní ustanovení správního řádu a zákona o Komisi, která byla dle jeho tvrzení postupem žalované porušena, aniž by své tvrzení opřel o vylíčení skutkových okolností, ze kterých při svém tvrzení vyšel, nemohl Nejvyšší správní soud k této námitce přihlédnout . Pouhý odkaz na porušená ustanovení správního řádu, tak jak jej učinil žalobce, nelze považovat za uvedení skutkových důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřihlédl v tomto řízení ani k tvrzení žalobce, že konzultoval svůj postup se zaměstnanci žalované, kteří v něm neshledali závady, neboť se jedná pouze o tvrzení žalobce, nemající v předloženém správním spise oporu a ani žalobce na podporu tohoto tvrzení žádné důkazy v tomto řízení nenavrhl.

K námitce žalobce, že žalovaná porušila v řízení ustanovení § 49 správního řádu, neboť nevyrozuměla žalobce o nemožnosti vydání rozhodnutí v zákonné lhůtě, konstatuje Nejvyšší správní soud, že jde sice o pochybení žalované, avšak nemající bezprostřední vliv na procesní práva žalobce a na zákonnost rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud však považuje za důvodnou námitku žalobce, že ve správních rozhodnutích žalované schází přezkoumatelná úvaha o tom, jak a s přihlédnutím ke kterým skutečnostem a s pominutím jakých okolností stanovila žalovaná výši pokuty.

Pokutu podle § 9 odst.1,3 zákona o Komisi je možno uložit členu představenstva cílové společnosti dle § 183a odst. 11 obch. zák. v případě, že tento speciální subjekt, u něhož je schopnost nést následky svého protiprávního jednání vázána právě na způsobilost mít ono kvalifikované právní postavení, se dopustí jednání, které je v rozporu s citovaným ustanovením, tedy svým jednáním poruší princip neutrality a ohrozí právem chráněný zájem. V daném případě jde o odpovědnost, která má znaky odpovědnosti objektivní, tedy o odpovědnost, při níž není zkoumáno zavinění, ale k jejímu vyvození je nutné prokázat protiprávní jednání subjektu, v tomto případě žalobce jako fyzické osoby, vykonávající funkci člena představenstva akciové společnosti.

Ustanovení § 10 odst. 4 zákona o Komisi stanoví, že při ukládání opatření k nápravě a sankcí Komise vychází zejména z povahy, závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Při rozhodování o výběru opatření k nápravě nebo sankce je Komise dále povinna přihlížet také k povaze podnikatelské a jiné výdělečné činnosti, kterou vykonává osoba, jíž se opatření k nápravě nebo sankce ukládá a vycházet z přiměřenosti při ukládání pokuty vzhledem k majetkovým poměrům osoby.

Jak patrno, ustanovení § 10 odst. 4 zákona o Komisi uvádí demonstrativní výčet kritérií pro stanovení výše sankce (pokuty). Z rozhodnutí žalované ze dne 6. května 2002, č. j. 51/Se/1/2002/5 vyplývá, že se žalovaná při stanovení výše pokuty výslovně zabývala závažností a následky protiprávního jednání žalobce. V odůvodnění rozhodnutí se však ostatními jmenovanými kritérii zabývala velice povrchně, zvláště pokud se týkalo povahy a způsobu protiprávního jednání, kterého se dopustil žalobce osobně.

Z rozhodnutí o rozkladu proti označenému rozhodnutí pak vyplývá, že se ani rozkladový orgán - Prezidium Komise pro cenné papíry v odůvodnění, ve kterém se překrývají jednotlivá odůvodnění, vztahující se k pokutám, uloženým různým účastníkům řízení (navíc za porušení rozdílných právních povinností), podrobně nezabýval povahou a způsobem protiprávního jednání žalobce . I on se omezil na pouhé konstatování, že žalobce se dopustil tohoto protiprávního jednání tím, že podepsal informační dopis akcionářům a pokyny pro vyplnění plné moci.

Pokud tedy prvostupňový správní orgán zmínil a odůvodnil jen některá kritéria pro stanovení pokuty a druhostupňový orgán ve svém rozkladovém rozhodnutí výslovně neuvedl a dostatečně neodůvodnil všechna zbývající kritéria, jedná se o vadu řízení.

Institut správního uvážení v rozhodnutí obsahujícím několik výroků, rozličné účastníky řízení, sankce za porušení různé právní povinnosti, apod. při své realizaci s ohledem na jeho možnou přezkoumatelnost ve správním soudnictví, ale i s ohledem na jeho srozumitelnost účastníkům řízení, vyžaduje, aby z odůvodnění rozhodnutí bylo jasně patrno, k jakému účastníku řízení a k porušení kterého ustanovení zákona se jednotlivé odůvodnění vztahuje a aby všechna v demonstrativním výčtu uvedená kritéria pro uložení sankce konkrétnímu účastníku řízení byla výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna . Dále musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, která další, v demonstrativním výčtu výslovně neuvedená kritéria, byla vzata v úvahu a pokud k dalším kriteriím správní orgán již nepřihlížel, je povinen uvést, z jakého důvodu tak nečinil.

Protože žalovaná v souladu s výše uvedeným nepostupovala, jedná se o pochybení mající za následek zrušení napadeného rozhodnutí.

Z tohoto shora uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud označené rozhodnutí v části týkající se žalobce zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); přičemž konstatuje, že žalovaná je při novém projednání věci vázána výše uvedeným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Řízení ve věci bylo zahájeno 22. 8. 2002. Podle § 133 s. ř. s. odměna za zastupování advokátem nebo

notářem v řízeních, která byla zahájena přede dnem účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003), se stanoví podle dosavadních předpisů. V daném případě je třeba postupovat podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. účinné od 1. 1. 2001, kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem. Ve věcech žalob a opravných prostředků proti rozhodnutím orgánů veřejné správy a správních orgánů činí sazba odměny 3 500,- Kč (§ 11 citované vyhlášky). K tomu přísluší paušální částka jako náhrada výdajů podle § 13 odst. 3 vyhl . č. 177/1996 Sb. ve výši 75,- Kč za jeden úkon, v daném případě 2 x 75,- Kč, tj. 150,- Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek 1 000,- Kč. Celkem jeho náklady činí 4 650,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. 3. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu